Ανησυχία για την προετοιμαζομένη από το Βατικανό ένωσι Ορθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικών (Αρχιμ. π. Γεώργιος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Σεπτεμβρίου, 2007

Οι φιλικές εκδηλώσεις και φιλοφρονήσεις Ορθοδόξων ταγών και οικουμενιστών προς τον Πάπα Ρώμης δεν θα ενέπνεαν σοβαρές ανησυχίες σε μεγάλο αριθμό συνειδητών Ορθοδόξων, εάν συνωδεύοντο από κάποιες ενδείξεις αλλαγής στην γραμμή του Βατικανού. Αλλαγή όμως δεν παρατηρείται. Αντιθέτως μάλιστα η Ουνία ενισχύεται, το Πρωτείον και το Αλάθητον διακηρύσσονται από τον Πάπα ευκαίρως ακαίρως και η διπλωματία του Βατικανού κάνει ό,τι μπορεί για να προωθήση μία ένωσι με τους Ορθοδόξους σύμφωνη με το πνεύμα της Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας και της Β' Βατικανείου Συνόδου, οι οποίες καλούσαν τους «απεσχισμένους αδελφούς» Ορθοδόξους να επανέλθουν στην Παπική Εκκλησία, διότι μόνον ή κοινωνία με τον διάδοχο του Πέτρου εξασφαλίζει την πλήρη και αληθή εκκλησιαστικότητα.
Ο Παπισμός είναι δεσμευμένος από τις αποφάσεις δεκατεσσάρων «οικουμενικών» Συνόδων, πέρα των επτά αγίων Οικουμενικών Συνόδων της αδιαιρέτου Καθολικής Εκκλησίας, και άρα δεν δύναται να συζητήση ή αναζητήση άλλης μορφής ένωσι πλην της «επιστροφής» των Ορθοδοξων. Από τις αποφάσεις μάλιστα της Β' Βατικανείου διαπιστώνουμε ότι, εκτός από κάποια ανώδυνα και επιφανειακά ανοίγματα του Βατικανού προς τους Ορθοδόξους, το Πρωτείον και το Αλάθητον όχι μόνον δεν περιορίζονται ή τουλάχιστον αποσιωπώνται, αλλά ενισχύονται έναντι της Α' Βατικανείου Συνόδου.

«Η Β' Βατικάνειος Σύνοδος... δεν παρέλειψε να εξάρη και ενισχύση ακόμη περισσότερον και το παπικόν αξίωμα, μέχρι του σημείου μάλιστα ώστε υπό τινων υμνητών αυτού εν τη Συνόδω εδημιουργήθη η υπόνοια ότι κεφαλή της Εκκλησίας δεν είναι πλέον ο Χριστός, αλλ' ο Πέτρος και μέσω αυτού ο Πάπας» (Ιω. Καρμίρη, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός,* τόμ. Ι, Αθήναι 1964, σελ. 25)· και, όσον αφορά τα ανοίγματά της, *«πρόκειται περί μεταβολής της εξωτερικής πολιτικής και εμφανίσεως της Εκκλησίας της Ρώμης, ουχί δε περί εσωτερικής μεταβολής εν τη διδασκαλία αυτής»* (Ιω. Καρμίρη, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός,* τόμ. ΙΙ, Αθήναι 1965, σελ. 170).
Την αμετακίνητο εμμονή του Παπισμού στα δόγματά του βεβαιώνουν κατά καιρούς οι Πάπαι της Ρώμης. Ο Πάπας Παύλος ΣΤ' π.χ. με την πρώτη μετά την εκλογή του εγκύκλιο «Ecclesiam suam» (6/8/1965) διαρκούσης της Β' Βατικανείου εδήλωνε:

«απατώνται όσοι πιστεύουσιν, ότι ημείς θα αποστώμεν των προνομίων ημών, τα οποία θεόθεν εδόθησαν δια του αποστόλου Πέτρου» (Ιω. Καρμίρη, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. ΙΙ, Αθήναι 1965, σελ. 171). Και ο Πάπας Ιωάννης-Παῦλος Β' με την εγκύκλιό του «Lumen Orientalis» (25/3/1995) κινείται στην ίδια γραμμή, όπως σχολιάζει ο μακαριστός καθηγητής Ιωάννης Παναγόπουλος: *«Η εγκύκλιος επανέρχεται με αδιαλλαξία και ακαμψία στις διακηρύξεις περί Οικουμενισμού της Β' Βατικανής Συνόδου... Κάθε συζήτηση για την εκκλησιαστική ενότητα προϋποθέτει την άνευ όρων αποδοχή του Παπικού πρωτείου, το οποίο ο Θεός ίδρυσε* "ως *παντοτεινή και ορατή αρχή και θεμέλιο ενότητας*"*»* (Ιω. Παναγόπουλου, *Το Βατικανό και η Ένωση των Χριστιανικών Εκκλησιών*, εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 30/7/1995).
Ώστε λοιπόν δεν πρέπει να τρέφωμε ψευδαισθήσεις ότι είναι δυνατή κάποια συμφωνία επί τη βάσει της ακαινοτομήτου αποστολικής πίστεως, την οποία διακρατεί μέχρι σήμερα η Ορθόδοξος Εκκλησία.
Μελετών κάποιος προσεκτικά τα στάδια που ακολουθούνται στις σχέσεις Ορθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικών διακρίνει ότι υπάρχει σχέδιο του Βατικανού, το οποίο σταδιακά εφαρμόζεται μέχρι να πραγματοποιηθή η «ένωσις». Για σχέδιο του Βατικανού προς προώθησιν ενώσεως Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών γράφει ο μακαριστός καθηγητής Ιωάννης Καρμίρης: *«Ο Πάπας Παύλος ΣΤ' και οι περί αυτόν ρωμαιοκαθολικοί θεολόγοι εξεπόνησαν εν καλώς μελετηθέν ευρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικού Οικουμενισμού, σύμφωνον προς την Λατινικήν Εκκλησιολογίαν»* (Ιω. Καρμίρη, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. ΙΙ, Αθήναι 1965, σελ. 170).
Ο Σεβασμ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος διευκρινίζει το είδος της σχεδιαζόμενης ενώσεως: *«οι αδελφοί Ρωμαιοκαθολικοί εμμέσως ή αμέσως αφήνουσι να νοηθή, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία δύναται να ενωθή μετά της Ρωμαιοκαθολικής δι' ενός είδους ενώσεως ομοίου ή παραλλήλου προς εκείνο, το οποίον υφίσταται μεταξύ αυτής και των εκκλησιαστικών ομάδων των Ουνιτών»* (Χρυσοστόμου-Γερασίμου Ζαφείρη, Μητροπολίτου Περιστερίου, «Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός. Ο αρξάμενος Θεολογικός Διάλογος. Γεγονότα και σκέψεις», εν περιοδ. *Θεολογία, τ.* 53 (1982), σελ. 77). Αλλά και ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης είχε αποκαλύψει ότι Ρωμαιοκαθολικός επίσκοπος του είχε εκμυστηρευθή ότι κατά το σχέδιο του Βατικανού η ένωσις δεν θα γίνη εκ των άνω, δηλαδή των επισκόπων, των θεολόγων και των διαλόγων, αλλά μάλλον μέσω του λεγομένου λαϊκού οικουμενισμού, δηλαδή των αμοιβαίων επαφών και της σταδιακής εφαρμογής της μυστηριακής διακοινωνίας (intercommunio), η οποία τουλάχιστον από την Ρώμη ήδη εφαρμόζεται (Γεωργίου Καψάνη, *Η κρίσις Θεολογίας και Οικουμενισμού εν Η.Π.Α.*, Αθήναι 1968, σελ. 17-20).
Συμφώνως προς το πρόγραμμα του ρωμαιοκεντρικού Οικουμενισμού έγιναν ήδη τα ακόλουθα βήματα:

α) Η άρσις των αναθεμάτων του 1054, χωρίς να έχουν αρθή οι δογματικές διαφορές.

β) Η ανταλλαγή επισκέψεων των Προκαθημένων και η παραχώρησις εκ μέρους του Βατικανού αγίων Λειψάνων. Έτσι δίδεται η εντύπωσις ότι το Βατικανόν διάκειται φιλικώς έναντι των Ορθοδόξων.

γ) Η έναρξις του Θεολογικού Διαλόγου από των ενούντων. Με τον τρόπο αυτό η Μικτή Θεολογική Επιτροπή του Διαλόγου δια σειράς κοινών ορθοδόξων εν πολλοίς κειμένων, τα οποία όμως περιέχουν τα σπέρματα αμοιβαίας αναγνωρίσεως της αυτής Πίστεως, των αυτών εισαγωγικών Μυστηρίων, της αυτής ιερωσύνης και της αποστολικής διαδοχής μεταξύ των Ορθοδόξων και των Ρωμαιοκαθολικών, εν γένει της αναγνωρίσεως των δύο Εκκλησιών ως «αδελφών εκκλησιών», έφθασε εν τέλει με κάθε επισημότητα στο συμφωνηθέν κείμενο τής Ζ' Συνελεύσεως, το «Κείμενο του Balamand» (23/6/1993), να διακηρύξη την εκκλησιολογική των ταυτότητα ως εξής: *«Από της ενάρξεως των Πανορθοδόξων Διασκέψεων και της Β' Συνόδου του Βατικανού, η εκ νέου ανακάλυψη και αξιοποίηση, τόσο από τους Ορθοδόξους όσο και από τους Καθολικούς, της Εκκλησίας ως κοινωνίας, άλλαξαν ριζικώς οι προϋποθέσεις και, άρα, και οι θεμελιώδεις στάσεις. Και από τις δύο πλευρές αναγνωρίζεται ότι αυτό που ο Χριστός ενεπιστεύθη στην Εκκλησία Του -ομολογία της αποστολικής πίστεως, συμμετοχή στα ίδια μυστήρια, προ πάντων στη μοναδική Ιερωσύνη που τελεί τη μοναδική θυσία του Χριστού, αποστολική διαδοχή των επισκόπων- δεν δύναται να θεωρήται ως η ιδιοκτησία της μιας μόνον από τις Εκκλησίες μας. Στα πλαίσια αυτά, είναι προφανές ότι κάθε είδους αναβαπτισμός αποκλείεται»* (*Επίσκεψις*, τ. 496/1993).
Και όλον τούτο, δηλαδή η υπό των Ορθοδόξων αναγνώρισις της Ρωμαιοκαθολικής ως πλήρους και αληθούς Εκκλησίας, έγινε παρά την επιμελή διατήρησι των δογματικών διαφοροποιήσεων της από την Πίστι της Ορθοδόξου Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας!

δ) Η μετά την διακοπή του Διαλόγου, λόγω του προβλήματος της Ουνίας (Η' Συνέλευσις, Βαλτιμόρη 2000), επανέναρξις του Διαλόγου χωρίς να λυθή το πρόβλημα της Ουνίας και μάλιστα με την συμμετοχή των Ουνιτών στον Διάλογο ως νομίμων συνομιλητών των Ορθοδόξων. Είναι ηλίου φαεινότερον ότι η Ουνία καταδικάζεται μεν δια των λόγων ως μέθοδος ενώσεως, επιβάλλεται όμως υπό των Ρωμαιοκαθολικών ως μοναδική οδός πραγματώσεως της ενώσεως, συμφώνως προς τας αρχάς της Β' Βατικανείου, και γίνεται ανεκτή υπό των Ορθοδόξων. Ανεξαρτήτως δε των συμφωνουμένων στον Διάλογο οι Πάπαι υποστηρίζουν την Ουνία. Είναι γνωστή η σκανδαλώδης υπέρ της Ουνίας παπική παρέμβασις στο έργο της Μικτής Επιτροπής του Διαλόγου, εξ αιτίας της οποίας εναυάγησε ο Διάλογος στην Βαλτιμόρη. Ο νυν Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' δι' επιστολής του προς τον Ουνίτη Αρχιεπίσκοπο της Ουκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαρ εγκωμίασε τους αγώνες των Ουνιτών για την διατήρησι της ιδιοπροσωπίας των και προσέθεσε υπέρ της Ουνίας τα εξής: *«μέσα στην κοινωνία με τους Διαδόχους των Αποστόλων, των οποίων την ορατή ενότητα την εγγυάται ο Διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου, η Ουκρανική Καθολική Κοινότητα, κατόρθωσε να*

διατηρήσει ζωντανή την Ιερή Παράδοσι, στην ακεραιότητά της. Για να παραμείνει άθικτη σε όλο της τον πλούτο η πολύτιμη αυτή κληρονομιά της "Παραδόσεως" επιβάλλεται να εξασφαλίσουμε την παρουσία και των δύο μεγάλων φορέων της μοναδικής Παραδόσεως του (λατινικού και του ανατολικού)... Διπλή είναι η αποστολή που έχει ανατεθεί στην Ελληνοκαθολική Εκκλησία, που βρίσκεται σε πλήρη κοινωνία με τον Διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου: από τη μια πλευρά να διατηρήσει ορατή μέσα στην Καθολική Εκκλησία την ανατολική παράδοση· από την άλλη πλευρά να ευνοήσει τη σύγκλιση των δύο παραδόσεων, μαρτυρώντας ότι αυτές όχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, αλλά και αποτελούν μια βαθιά ενότητα μέσα στην ποικιλία τους» (Εφημ. *Καθολική*, φ. 3046/18-4-2006).

Ο ίδιος Πάπας εδέχθη τον εν Ελλάδι ουνίτη επίσκοπο Γρατιανουπόλεως, μετά της ομάδος των ρωμαιοκαθολικών Ελλήνων επισκόπων, φωτογραφηθέντα μαζί τους με εμφάνισι Ορθοδόξου αρχιερέως (Εφημ. *Καθολική*, φ. 3060/14-11-2006). Επίσης από την Έφεσο κατά την τελευταία επίσκεψί του στην Τουρκία και το Φανάρι υπεστήριξε την Ουνία λέγων ότι: «*κατ' αυτόν ο καλύτερος τρόπος δια την ενότητα εις την Εκκλησίαν είναι αυτός της Ουνίας*» (Εφημ. *Ορθόδοξος Τύπος*, 8/12/2006).
Δυστυχώς, καίτοι οι Ορθόδοξοι στην Γ' Πανορθόδοξο Σύνοδο εδήλωσαν ότι «*Ουνία και Διάλογος είναι ασυμβίβαστα ταυτοχρόνως*» (Δήλωσις Ορθοδόξου αντιπροσωπείας στην Γ' Πανορθόδοξο Διάσκεψι, βλ. Ιω. Καρμίρη, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός*, ΙΙ, Αθήναι 1965, σελ. 38), απ' αυτής της ενάρξεως του ορθοδόξου-ρωμαιοκαθολικού διαλόγου γίνονται ανεπίτρεπτες υποχωρήσεις στις απαιτήσεις του Βατικανού:

• Με την κοινή δήλωσι κατά την Α' Συνέλευσι της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής (1980) ότι «*η παρουσία Ουνιτών Ρωμαιοκαθολικών ανατολικού ρυθμού εις την Επιτροπήν των Ρωμαιοκαθολικών δεν σημαίνει αναγνώρισιν της Ουνίας υπό της Ορθοδόξου Εκκλησίας*» (Χρυσοστόμου-Γερασίμου Ζαφείρη, Μητροπολίτου Περιστερίου, «Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός. Ο αρξάμενος Θεολογικός Διάλογος. Γεγονότα και σκέψεις», εν περιοδ. *Θεολογία*, *τ.* 53 (1982), σελ. 74).

• Με την αναγνώρισι των Ουνιτικών «εκκλησιών» δια του «Κειμένου του Balamand».· «*Όσον αφορά τις Καθολικές Εκκλησίες Ανατολικού ρυθμού, είναι προφανές ότι, ως μέλη της Ρωμαιοκαθολικής (εκκλησιαστικής) Κοινωνίας, έχουν το δικαίωμα να υπάρχουν και να δρουν με στόχο την ικανοποίηση των πνευματικών αναγκών των πιστών των*» (Επίσκεψις, τ. 496 (1993)).

• Με την αποδοχή της παρουσίας Ουνιτών στις διμερείς επαφές, όπως και της τελευταίας επισήμου και τιμητικής εμφανίσεως Ουνίτου επισκόπου στο Φανάρι κατά την επίσκεψι του Πάπα τον Νοέμβριο του 2006.

Η επιμονή του Παπισμού όχι μόνο να διατηρή την Ουνία αλλά και να την

δραστηριοποιή εν μέσαις Αθήναις μέσω της Ουνιτικής ενορίας της Αγίας Τριάδος υπό την ηγεσία Ουνίτου επισκόπου (ως να μη έφθανε ο Λατίνος επίσκοπος Αθηνών και ο νούντσιος του Πάπα) αποτελεί σκάνδαλο για τους Ορθοδόξους όχι μικροτέρας σημασίας από το σκάνδαλο της Ιεράς Εξετάσεως και της συνυπάρξεως κοσμικής και εκκλησιαστικής εξουσίας στο πρόσωπο του Πάπα παρά την ρητή εντολή του Κυρίου «απόδοτε ουν τα καίσαρος καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ».
Το γεγονός ότι ο Παπισμός εγκατέστησε ουνιτικές «εκκλησίες» και μεταξύ όλων των αρχαίων εκκλησιών της Ανατολής (Κοπτών, Αρμενίων, Μελχιτών, Συροϊακωβιτών, Αβησσυνών) αποδεικνύει, πέρα της δολιότητος των ιδρυσάντων και διατηρούντων την Ουνία, και την πρόθεσι του Παπισμού να διατηρήση την Ουνία ως μέθοδο, πρότυπο, «ενώσεως» και επανόδου των Ορθοδόξων και των λοιπών ανατολικών Χριστιανών στην Ρώμη, παρά την φραστική καταδίκη της.

ε) Η προετοιμασία, προβολή και υποστήριξις καινοφανών θεωριών, με τις οποίες το Filioque, το Πρωτείον και το Αλάθητον ερμηνεύονται από τους Ρωμαιοκαθολικούς κατά τρόπον που να γίνουν αποδεκτά από τους Ορθοδόξους (Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Ορους, «Καινοφανείς θεολογικές απόψεις εν όψει των διαλόγων», περιοδ. *Παρακαταθήκη, τ.* 43/2005. Επίσης βλ. Ιερομ. Δημητρίου Γρηγοριάτου, «Η Ρωμαιοκαθολική Clarification (Διασάφησις) επαναβεβαιώνει το Filioque», περιοδ. *Παρακαταθήκη, τ.* 52/2007).
Προ τεσσαράκοντα περίπου ετών συμμετείχα σε σύναξι Ορθοδόξων θεολόγων εν Αθήναις, στην οποία προσκληθείς ο γνωστός Ρωμαιοκαθολικός κληρικός και στέλεχος του Βατικανού Πιέρ Ντυπρέ μας είπε: *«Το Πρωτείον θα το διατυπώσουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε θα το δεχθήτε».* Του παρετήρησα ότι δεν μας ενδιαφέρει η διατύπωσις αλλά η ουσία του Πρωτείου. Δεν πρόκειται να δεχθούμε Πρωτείον με την έννοια που το κατέχει ο Πάπας της Ρώμης.

στ) Η διοργάνωσις κοινών ορθοδοξο-ρωμαιοκαθολικών θεολογικών συνεδρίων, ως του Bose, τα οποία, ενώ προβάλλουν την Ορθόδοξο δήθεν πνευματικότητα, καλλιεργούν την ιδέα της ενότητος παρά τις δογματικές διαφορές.
Ο Παπισμός χρησιμοποιεί την παιδεία για να επηρεάση το φρόνημα των Ορθοδόξων νέων και μάλιστα των μορφωμένων. Είναι γνωστό ότι ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' το 1575 ίδρυσε στην Ρώμη το ελληνικό Κολλέγιο του Αγίου Αθανασίου, το οποίο σύμφωνα με το επίσημο παπικό έγγραφο είχε ως σκοπό *«πρώτα να επιδιώξει την πνευματική άνοδο των Ελλήνων...· έπειτα απέβλεπε στη διδασκαλία των δογμάτων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και την επαναφορά των "σχισματικών" ορθοδόξων στους κόλπους της»* (Ζαχαρία Ν. Τσιρπανλή, *Οι Μακεδόνες σπουδαστές του Ελληνικού Κολλεγίου Ρώμης και η δράση τους στην Ελλάδα και στην Ιταλία,* έκδ. Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, Θεσ/νίκη 1971). Μαθηταί του Κολλεγίου διεσκορπίσθησαν στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα και εργάσθησαν για τον εξουνιτισμό Ορθοδόξων συμπατριωτών τους.

Είναι επίσης γνωστό ότι σήμερα εκτός από τις χορηγούμενες υποτροφίες σε θεολόγους για σπουδές σε παπικές θεολογικές σχολές στην Ρώμη, λειτουργούν στην Ελλάδα αρκετά παπικά σχολεία πρώτης και δευτέρας βαθμίδος.
Η χαραχθείσα από το Βατικανό γραμμή ακολουθείται με πιστότητα. Ετονίζετο μέχρι σήμερα και από Ορθοδόξους θεολόγους ότι υπάρχουν δογματικές διαφορές μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, χωρίς επίλυσι των οποίων δεν ημπορεί να γίνη η ένωσις. Τώρα τονίζεται και από Ορθοδόξους ότι έχουμε κοινή πίστι, κοινή παράδοσι, και ότι υπό ωρισμένες προϋποθέσεις θα ηδυνάμεθα να δεχθούμε το Πρωτείον: *«"Εχουμε την ιδία πίστι και την ιδία παράδοσι. Το κύριο πρόβλημα που πρέπει να λύσουμε, είναι το πρωτείο του επισκόπου Ρώμης, δηλαδή ο ρόλος του Πάπα", εδήλωσε* ο *Μητροπολίτης [Περγάμου] Ιωάννης. "Πιστεύω ότι μπορούμε να βρούμε μία λύσι. Πρόκειται περί του επακριβούς καθορισμού της θέσεως του επισκόπου Ρώμης στην δομή της παγκοσμίου Εκκλησίας. Οι Ορθόδοξοι είναι έτοιμοι να δεχθούν την ιδέα ενός παγκοσμίου πρωτείου και, κατά τους κανόνας της αρχαίας Εκκλησίας, ο επίσκοπος Ρώμης ήταν ο* "primus" [...] *Η ασυμφωνία εμφανίζεται σε ένα θεμελιώδες θέμα: Μπορεί ο επίσκοπος Ρώμης να παρεμβαίνη στην ζωή των τοπικών Εκκλησιών;", εδήλωσε επί πλέον και προσέθεσε: "Δεν μπορεί να παρεμβαίνη χωρίς απόφασι ειλημένη από κοινού με τους άλλους επισκόπους. Με λίγα λόγια, ο επίσκοπος Ρώμης πρέπει πάντοτε να ενεργή εν συμφωνία μετά της συνόδου»* (Περιοδ. S.O.P. 318/2007).
Θα ήθελα κατ' αρχήν εδώ να παρατηρήσω ότι η συνείδησις της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας ουδέποτε απεδέχθη ότι μετά το Σχίσμα Ορθόδοξοι και Ρωμαιοκαθολικοί έχουμε κοινή Πίστι και κοινή Παράδοσι. Μάρτυρες της συνειδήσεως αυτής είναι μεγάλοι ιεράρχαι και θεοφόροι Πατέρες, ως ο Αγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο Αγιος Μάρκος Εφέσου, ο Αγιος Μελέτιος ο Πηγάς, ο Αγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο Αγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, ο Δοσίθεος Ιεροσολύμων, και άλλοι πολλοί, καθώς και οι Συνοδικές αποφάσεις των Ορθοδόξων Πατριαρχών κατά τα έτη 1848,1868,1895.
Αλλά και ο απλούς Ορθόδοξος λαός, παρά τα δεινά της Τουρκοκρατίας και παρά την συστηματική λατινική προπαγάνδα και τις πιέσεις που κατά καιρούς υπέστη από την Ουνία, δεν εξώμοσε -εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων- αλλά έμεινε πιστός στα δόγματα και την πίστι της Εκκλησίας του.
Επειτα η ένωσις που επιχειρείται, έστω και εάν καλώς προετοιμάζεται εδώ και αρκετές δεκαετίες από το Βατικανό, δεν θα γίνη αποδεκτή από πολλούς Ορθοδόξους και θα συντελέση στην διάσπασι της Ορθοδοξίας, επειδή θα γίνη χωρίς να επιλυθούν ουσιαστικά οι δογματικές διαφορές, χωρίς οι Ρωμαιοκαθολικοί να απαρνηθούν τα αιρετικά δόγματα (Filioque, Πρωτείον, Κτιστή Χάρις κ.λπ), αλλά με επανερμηνεία των κατά τρόπο ανώδυνο για το Βατικανό και αποδεκτό από τους Ορθοδόξους.
Βέβαια η εκκοσμικευμένη κοινωνία μας, που γαλουχείται με τα συνθήματα της Παγκοσμιοποιήσεως και της Νέας Εποχής δεν έχει την δογματική ευαισθησία των Ορθοδόξων που κάποτε απεδοκίμασαν τις αποφάσεις της «ενωτικής» Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας. Υπάρχει εν τούτοις και σήμερα λαός του Θεού, το προφητικόν λείμμα συνειδητών Ορθοδόξων, οι οποίοι θα αντισταθούν σε κάθε μορφή ενώσεως, η

οποία δεν θα γίνη εν τη αληθεία της Ορθοδόξου Πίστεως. Η ανησυχία πολλών Ορθοδόξων για όσα συνέβησαν τελευταία, αποδεικνύει ότι η Ορθόδοξος συνείδησις λειτουργεί.
Ας προσέξουν λοιπόν οι σπεύδοντες προς την ένωσι, μήπως αντί να ενώσουν τα διεστώτα διασπάσουν το ηνωμένο Ορθόδοξο ποίμνιο. Το δράμα των αλλεπαλλήλων διασπάσεων, που ηκολούθησαν την εν σπουδή επιβολή του νέου ημερολογίου στην Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει να προβληματίση τους εκκλησιαστικούς μας ηγέτας. Και ακόμη πρέπει να μας διδάξη η σύνεσις πολλών Ορθοδόξων Εκκλησιών, οι οποίες διακρατούν το παλαιό ημερολόγιο για να μη σχίσουν το ποίμνιό τους.
Ανακοινώθηκε ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης προσεκάλεσε τον Πάπα να παραστούν στην προσεχή Συνέλευσι της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής του Διαλόγου Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών στην Ραβέννα (Περιοδ. S.O.P. 318/2007). Τα θέ-
ματα θα είναι σοβαρά. Παρ' ότι ανησυχούμε για ό,τι πρόκειται να αποφασισθή, ελπίζουμε ότι οι Ορθόδοξοι δεν θα υποκύψουν στις προαιώνιες παπικές αξιώσεις, δεν θα αμνηστεύσουν την Ουνία, δεν θα αναγνωρίσουν στον Πάπα κάποια μορφή πρωτείου εξουσίας και παγκοσμίου δικαιοδοσίας, ούτε θα δεχθούν να συνεργασθούν στους Βατικάνειους σχεδιασμούς για ένωσι που άμεσα ή έμμεσα θα παραθεωρή την ακαινοτόμητο Ορθόδοξο Πίστι.
Αγιον Ορος, 20 Ιουνίου 2007

(Πηγή: «Παρακαταθήκη» Μάιος - Ιούνιος 2007)

www.alopsis.gr

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του γέροντα πατώντας εδώ